

Bánhegyi Ottó

Életfelfogása: „Olyat csinálni, ami még nem volt”

Bánhegyi Ottó Ácsen született 1936.-ban. Az egyetem elvégzése után a Telefongyárban helyezkedett el, ahol bekapcsolódott az **NC** (*Numerical Control*) vezérlésű gépek hazai fejlesztése mellett az *elektroncsöves* és *jelfogós* ügyviteli gép, az **EDLA** fejlesztésébe is. Utóbbinál (*Szentiványi Tibor* ötlete alapján) egy hajlékony-lemezes memória (az 1970-1990 között alkalmazott *floppy* öse) volt a tároló, amit munkatársaival közösen fejlesztettek ki.

1963 után egy kormányhatározattal a **KGST**-n belüli szakosítás miatt a teljes magyar számítógépgyártást a *Videoton*ba helyezték át, így 1964-ben az egész csapat átment a **Villamos Automatika Tervező Intézet**be (*Vilati*). Fejlesztési irodavezetőként többek között kifejlesztettek egy flopy-s információ-rögzítő memóriát, melyet a közben megjelent 8"-os papír-tasakos *floppy* kiszorított a piacról. Azonban a tapasztalatok alapján nagyon gyorsan kifejlesztettek egy sikeres flopy-s információ-rögzítő és -gyűjtő családot, a **Prepamat** és **Floppymat** berendezéseket.

A **Vilatiban** a *Telefongyárból* áthozott NC-vezérlés profilt bővítették: *elkezdték NC-vezérelt ipari elektronikus berendezések gyártását*, majd számítástechnikai berendezések, szerszámgépvezérlések fejlesztését.

Az első *hazai UNIMERIC 100* vezérlőberendezést 1966-ban mutatták be a **BNV**-n. Ezt követte 1969-ben egy esztergagéphez készített UNIMERIC 121-es, valamint 1971-ben az integrált áramkörös változat, az UNIMERIC 300. Mindhárom típussal főként a csepeli esztergákat szerelték fel, s elsősorban belföldön, illetve a szocialista országokban értékesítették (a 2010-es években üzemelt még közel 40 példány Szlovákiában és Lengyelországban.)

A mikroszámítógép-vezérelt szerszámgépek mellett foglalkoztak még robotvezérléssel, csillagászati nagyműszerek irányító berendezéseivel is.

Az egyre korszerűbb vezérlések létrehozása igényelte nemcsak a fejlesztések, hanem a kivitelezésnél alkalmazott új technológiák megvalósítását és bevezetését is. Ez indokolta – többek között – az olasz San Giorgio cégtől a szerszámgép-vezérlés licenzének átvételét, ami nemcsak a berendezés, hanem főként a nyomtatott áramkörök gyártására vonatkozott. Ennek megvalósításában is meghatározó szerepe volt.

Részt vett az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság (OMFB) több tanulmányának kidolgozásában, mint külső szakértő.

1990-as évek után a Kreutler Vilati Systems Kft. (KVS) ügyvezető igazgatója volt. Az egyik anyavállalat egy Karlsruhe-i cég volt. Vezetésével a KVS 1993-ban megnyert egy nemzetközi tendert az Országos Rendőr Főkapitányság bevetés irányító rendszerének megvalósítására (a

III. kerületi Rendőrkapitányságon minta- és oktató-központ létesült, míg a Veszprém megyei Tűzoltóságon egy tűzoltósági bevetésirányító központ valósult meg.)

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME), a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem (NME) és a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola (KKMF) meghívott előadója volt. Több szakmai továbbképző tanfolyamot is tartott.

Számos publikációja volt; egyetemi jegyzetek szerzője, hazai és nemzetközi konferenciák rendszeres előadója volt. Több szabadalom fűződik nevéhez.

Tagja volt a Gépipari Tudományos Egyesületnek (GTE), az MTA Anyagtudományi és Technológiai Tudományos Bizottságának és az NJSZT Robotika Szakosztályának.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (kohó- és gépipari miniszter, 1966); a Haza Szolgálatáért Érdemérem arany fokozat (1970); Kiváló Munkáért (1983, 1985).